சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவம்

மலர் 1.] | இராக்ஷசஞு ஆவணிமீ 1915ஞு ஆகஸ்டுமீ | [இதழ் 8.

திருநீலகண்ட நாயனர் புராணம்.

சொல்லச் சிவன்றிரு வாணைதன் றூமொழி தோணசையை
யொல்லைத் துறந்துரு மூத்ததற் பின்னுமை கோனருளால்
வில்லைப் புரைநுத லாளொடி ளமைபெற் றின்பமிக்கா
னில்லைத் திருநீல கண்டக் குயவனுஞ் செய்தவனே.

சிதம்பரத்திலே, குயவர் குலத்திலே, சிவபத்தியிலும் அடியார் பத்தியிலும் சிறந்து விளங்கிய பெரியார் ஒருவர் இருந்தனர். அவர் தமது குலத்துக்கேற்ப மட்கலங்கள் செய்து விற்றுச் சீவனஞ்செய்து கொண்டிருந்தனர். சிவனடியார்களைக் கண்டமாத்திரத்தில் ஒரு புதையலைக் கண்டெடுத்தவர்போல் தம்மை மறந்துமகிழ்ச்சிகொண்டு எதிர்சென்று வணங்கி, தமது வீட்டுக்கழைத்துச் சென்று பூசித்து, அவர்களுக்கு வேண்டும் மட்கலங்களும் திருவோடுகளும் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தனர். அவர் கனகசபையின் கண்ணே, வாணாசுரன் இரண்டாயிரங்கரங்களாலும் ஒருபால் குடமுழாமுழக்கவும், திருமால் ஒருபால் மத்தளமுழக்கஞ் செய்யவும், பிரமதேவன் ஒருபால் தாளம் போடவும், தும்புரு நாரதர் ஒருபால் இனிய கீதம்பாடவும், பதஞ்சலிமுனிவரும் வியாக்கிரபாதரும் ஒருபால் தோத்திரஞ்செய்யவும், சிவகாமியம்மையார் கண்டு களிக்கவும், சகலான்மகோடிகளையும் பிறவிப்பெருங்கடலினின்றுங் கரையேற்றும் பஞ்சகிருத்தியப் பரமானந்தத் தாண்டவஞ்செய்தருளும் ஸ்ரீநடராஜப்பெருமானுருடைய குஞ்சிதபாதத்தை அல்லும் பகலும் இடையறாத பேரன்போடு

* இதில் பெரியபுராணத்திற் காணப்படாதன இருப்பின் அவற்றைப் பத்திரிகாசிரியர் வருவித்துரைத்தனவாகக் கொள்க.

வழிபட்டு வருவாராயினர். அவர், தேவர்களும் அசுரர்களுங்கூடித் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தபோது அதிலிருந்து தோன்றிய ஆலகால விஷத்தின் கொடுமையைச் சகிக்கமாட்டாதவர்களாய் பிரமன் முதலிய தேவர்களெல்லாம் நடுக்கமெய்திச் சிவபிரானைச்சரணடைந்ததும், சிவபிரான் அவர்களுக்கிரங்கி அவ்விஷத்தை யமுதமாகவுண்டு அவர்களைக் காத்தருளியதையும், அவ்விறைவனார் தாமே சர்வலோக நாயகராகிய முழுமுதற்கடவுள் என்பதையும் தம்மையடைந்த ஆன்மாக்களின் சகல துன்பங்களையும் போக்குபவர் தாமே யென்பதையும் யாவரும் அறிந்து தம்மை வழிபட்டு உய்யவேண்டு மென்னும் பரமகாருணியத்தினால் அவ்விஷத்தைத் தமது ஸ்ரீகண்டத்திலேயே அடையாளமாக நிறுத்தியருளியதையும், எந்நேரமுஞ் சிந்தித்துச் சிந்தித்து மனமுருகுவர். அத்திருவிளையாடலைப் பலகாலும் பல்லோரிடத்தும் வாயாரச்சொல்லிச் சொல்லி யானந்திப்பர். எந்நேரமும் திருநீலகண்டம் திருநீலகண்டம் என்று உச்சரித்துக்கொண்டேயிருப்பர். அதனால் அவருக்குத் திருநீலகண்டநாயனார் என்னுங் காரணத்திரு நாமம் உண்டாயிற்று. அவர் மனைவியார் கற்பில் அருந்ததியையும் அழகில் இலக்குமியையும் நிகர்த்தவர். பத்தாவுக்கேற்ற பதிவிரதையாய், தன் கணவரைப்போலவே தம்மை மறந்திருந்தாலும் திருநீலகண்டநாம ஸ்மரணையை மறவாதிருந்தவர். அதனால் அவ்வம்மையார் எதைப் பேசத்தொடங்கினாலும் திருநீலகண்டத் திருநாமம் அவருக்கும் தெரியாமலே அவர் வாயிலிருந்து முந்தி வெளிவரும். இவ்வாறு, அவர்களிருவரும் திருநீலகண்டத்தியானமும் திருநீலகண்ட ஸ்மரணையுமே இம்மானிடப் பிறவியாலாய பயனென்றெண்ணி, பொய், குறளை, வன்சொல், பயனில் சொல், வஞ்சகம், முதலிய தீயகுணங்களின்றி, அறநெறிவழாமல் அரனெறியொழுகி இல்லறம் புரிந்துவருநாளில், நாயனார் ஒருநாள் சிற்றின்பப் பிரியராய் ஒருவேசியிடம் போய் வந்தனர். அதையவர் பத்தினியார் அறிந்து மனம் வருந்தி, அவர்மீட்டும் பரத்தையர் மோகத்தில் அழுந்தாதவண்ணம், அவரிடத்தில் ஊடல்கொண்டு, இல்வாழ்க்கைக்குரிய மற்றப்பணிகளெல்லா வற்றையுஞ்செய்து புணர்ச்சிக்கு மாத்திரம் இசையாமலிருந்தார். நாயனார் தம்முடைய மனைவியார் கொண்ட புலவியைத்தீர்க்கும் பொருட்டு அவர் சமீபத்திலேபோய் தாம்செய்த குற்றத்தைப் பொறுக்குமாறு வேண்டி அவரைத்தீண்டும்படி நெருங்கினர். அப்பொழுது மனைவியார் "நீர் எம்மைத்தீண்டுவீராயில் திருநீலகண்டம்" என்று ஆணையிட்டார். அவ்வாணையைக் கேட்ட

மாத்திரத்தில், நாயனார் தம் பத்தினியாரை அயல்மாதரைப் போல் எண்ணி, உடனே அவரை விட்டு அகலநின்று "நீ எம்மைத்தீண்டு வீராயில் திருநீலகண்டம் என்று பன்மையிற் கூறி ஆணையிட்டமை யால், நான் இனி உன்னை மாத்திரமன்றி வேறு எந்த மாதரை யும் என்காயத்தால் மாத்திரமன்றி மனத்தாலும் தீண்டமாட் டேன்" என்றனர். அதைக்கேட்டமாத்திரத்தில் அம்மையார் திடுக் கிட்டு, யாது செய்தோம் என்றெண்ணி, நாயனாரைப்பார்த்து "என் பிராண நாதரே, அடியேன் அறியாமையால் பதறி ஆணையிட்டேன். என் உடலும் உயிரும் தேவரீருடைய் உடைமைகளாயிருக்க அடி யேன் அவ்வாறு ஆணையிடுவதற்கும் உரியவளோ? அரசனிடம் ஏதேனுங்குறை கண்டால் அவனுக்கு அமைச்சர்கள் சமயோசித மான யுத்திகளைக்கூறியும் உபாயங்களை யனுசரித்தும் அக்குறைகளை யகற்றல் கடமையாகும். இதனை யெண்ணியே அடியேன் தாங்கள் பரத்தையர் வலையிற்சிக்காத வண்ணம் ஊடி ஆணையிட்டேன். அன் றியும், தேவரீர் என்னை இச்சமயத்தில் தீண்டவேண்டாமென்று ஆணையிட்டேனையன்றி, என்னை எக்காலத்தும் தீண்டலாகாதென் றுவது, வேறெந்தமாதரையும் எக்காலத்திலும் எந்தக்காரணத்தினு லும் தீண்டலாகாதென்றுவது ஆணையிடவில்லை. ஆதலால் தேவரீர் அடியேன் அறியாமையால் இட்ட ஆணையையும் அவ்வாணையின் கருத்தையும் சீர்தூக்கிப்பார்த்தல் வேண்டும். குணங்குற்றங்களை வெறும் சொல்லளவாகவாவது செய்கையளவாகவாவது கிரகிக்கலா காது; கருத்தளவாகக் கிரகித்தல்வேண்டும். யாகம் செய்தல் புண் ணியச்செயலேயாயிருந்தும் தக்கன் செய்த யாகமானது கருத்து வகையால் பாவச்செயலாயிற்று. பிதாவுக்குத் தீங்குசெய்தல் பாவச் செயலாயிருந்தும் சண்டேசுரநாயனார் தமது பிதாவின் காலைவெட் டியது கருத்துவகையால் புண்ணியச்செயலாயிற்று. ஆதலால் குணங் குற்றங்களை வெறுஞ்சொல்லளவாக வேனும் செய்கையளவாகவே னும் கிரகிக்காமல் எப்போதும் கருத்தளவாகக் கிரகித்தல் வேண் டும். சிலசமயங்களில் பொய்யும் பிறருடைய நன்மையை நாடிச்சொல் லப்படுமாயின் மெய்போல் மதிக்கப்படும். மெய்யும் பிறருடைய தீமையை விரும்பி வஞ்சகமாகச் சொல்லப்படுமாயின் பொய்யைப் போல் எள்ளப்படும். ஆதலால், தேவரீரிடத்தில் வைத்த அன்பு கார ணமாக என் வாயினின்றும் என்னையும் அறியாமல் வந்த ஆணை யையும் அவ்வாணையின் கருத்தையும் நன்றாய்ச் சீர்தூக்கிப்பார்த்தல் வேண்டும்" என்றனர். இவ்வாறு தமது பத்தினியார் கூறியதைக்

கேட்டு நாயனுர் "உன் கருத்து எதுவாயிருந்தாலும் இருக்கட்டும். நீ இட்ட ஆணை ஆணையே. அவ்வாணையும் அற்பசொற்பமான ஆணையன்று; உயர்வொப்பில்லாத திருநீலகண்டத்தாணை. மிகவும் அற்பமாகிய பெண் போகத்தை விரும்பி, சொல் வேறு கருத்துவேறு என்று பாகுபாடுசெய்துகொண்டு, அரிய திருநீலகண்டத்தாணையைக் கடப்பது தகுதியாமோ ?. முன்னொருகாலத்தில் பஞ்சபாண்டவரில் ஒருவனுகிய அருச்சுனன் தன் சகோதரர்களோடு பிராமண வேடம் பூண்டு பாஞ்சால நாட்டையடைந்து அந்நாட்டரசனது வில்லை வளைத்துத் திரௌபதியால் மாலையிடப்பெற்று, அவளுடன் தன் தாயாகிய குந்தியையடைந்து "அன்னுய், யான் ஒரு பிட்சை கொண்டுவந்தேன்" என்றுன். அவன் திரௌபதியைப் பிக்ஷையென்று கூறினதையறியாமல், குந்திதேவியானவள் "அதை நீங்கள் ஐவரும் அருந்துங்கள்" என்றனள். அதனுல் பாண்டவரைவரும் திரௌபதிக்குக் கணவன்மாராயினர். குந்தி சொல்லிய வார்த்தை அருச்சுனன் சொன்ன வார்த்தையின் கருத்தறியாமற் சொன்னதாயிருந்தும், அதைத்தாய்ச்சொல் என்று கடக்கமாட்டாமல் உலக வழக்குக்கு விரோதமாயிருந்தும், ஒருபெண்ணுக்குப் பாண்டவர்கள் ஐந்து பேரும் புருஷர்களாயிருந்தார்களென்றுல், உன் கருத்துவேறு சொல்வேறு என்று எண்ணிக்கொண்டு மிகவும் அனுசிதமானபெண் போகத்தை யிச்சித்து ஒப்பற்ற திருநீலகண்டத்தாணையைக் கடக்கலாமோ ? என் உயிர் துறக்கவரினும் அதைக் கடக்கமாட்டேன்" என்றனர். இவ்வாறு கணவனுர் சொன்னதைத் தேவியார்கேட்டு மீட்டும் நாயனுரைப்பார்த்து "நாயகர், பிரமாதி தேவர்களும் முற்றத்துறந்த முனிவர்களும் காமத்தையடக்க மாட்டாமல்மிகவும் துன்புற்றுர்கள். லோகரட்சகராகிய திருமாலே இலக்குமியைத் தமது மார்பில் வைத்துக்கொண்டிருந்தும் சலந்தராசுரனுடைய பத்தினியாகிய பிருந்தைபால் மோகங்கொண்டு படாதபாடுபட்டனர். சிருட்டிகர்த்தாவாகிய பிரமதேவரும் சரசுவதியைத்தமதுநாவிலேவைத்துக்கொண்டிருந்தும் திலோத்தமையை விரும்பித் திகைத்து நின்றுர். இந்திரன், இந்திராணி முதலிய பல தேவமாதர்களிருக்கவும், கௌதமமுனிவருடைய பத்தினியாகிய அகலிகையை வஞ்சவடிவங்கொண்டணைந்து உடம்பெல்லாம் பெண்குறியடைந்தான். சூரியன் தன் தேர்ப்பாகனுகிய அருணனைப் பெண் வடிவங்கொளச் சொல்லிப் புணர்ந்தான். சந்திரன் இருபத்தேழு மனைவியரை வைத்திருந்தும் குருபத்தினியைப் புணர்ந்தான். இவர்களன்றி முனிசிரேட்டர்க

ளான வசிட்டர், மரீசி, அகத்தியர், அத்ரி, கௌதமர், காசிபர் முதலியவர்களெல்லாம் மாதர்போகத்தை விட்டிருக்கவில்லை. இவர்களுள் காசிபர் மாயையென்பாளிடம் மோகங்கொண்டு பட்டபாடு அவ்வளவிவ்வளவல்ல. காமனை நெற்றிக்கண்ணினாலெரித்து நீறுக்கிய நின்மலராகிய திருநீலகண்டப்பெருமான் ஒருவர் தவிர காமத்தைக்கடந்தவர் யாருளர்? கள்ளானது உண்டபோது மாத்திரம் உணர்வையழிக்கும். காமமோ கண்டபோதே உணர்வை யழிக்கும். நெருப்பு தொட்டால் சுடும். காமமோ விட்டால் சுடும்.

திருக்குறள்.

தொடிற்சுடி னல்லது காம நோய்போல்
விடிற்சுட லாற்றுமோ தீ.

கந்தபுராணம்.

உள்ளினுஞ் சுட்டிடு முணருங் கேள்வியிற்
கொள்ளினுஞ் சுட்டிடுங் குறுகி மற்றதைத்
தள்ளினுஞ் சுட்டிடுந் தன்மை யீதினாற்
கள்ளினுங் கொடியது காமத் தீயதே.

ஆதலால் எவர்களாலும் விட்டிருப்பதற்குக்கூடாத காமவின்பத்தை இவ்விளமைப் பருவத்திலேயே தாங்கள் துறந்திருக்கும்படி இப்பேதையேன் ஆணையிட்டமைக்கு மிகவும் அஞ்சுகின்றேன்" என்றனர். அப்போது நாயனார் "நீ இதற்காக அஞ்சவேண்டாம். தேவர்களும் மனிதர்களும் மற்றுமுள்ள உயிர்களும் அனுபவிக்கும் காமவின்பமென்பது உண்மையான இன்பமன்று. கள்ளுண்போனுக்கு உண்டாகும் அறிவுமயக்கமே அவனுக்கு இன்பமாகத் தோன்றுகிறது. அதுபோல், பெண்களிடத்துண்டாகும் அறிவுமயக்கமாகிய காமவிகாரமே இன்பமாகத் தோன்றுகிறது. ஆதலால் அறிவு கெடுவதனால் உண்டாகும் இன்பம் உண்மையான இன்பமாகாது. ஐம்புலன்களினாலே அனுபவிக்கும் இன்பமெல்லாம் அஞ்ஞானத்தால் இன்பமாகத்தோன்றி முடிவில் துன்பத்தையே கொடுக்கும். மனதை ஐம்புலன்வழிச்செலுத்தாமல் அறிவுமாத்திரமா யிருந்து அனுபவிக்கும் இன்பமே பேரின்பமாகும். ஆதலால் ஐம்புலனை வென்றவர்களே உலகத்தில் யாவராலும் வணங்கப்படும் பெரியோர்களாவர்.

திருக்குறள்.

சுவையொளியூ றோசை நாற்றமென் றைந்தின்
வகைதெரிவான் கட்டே யுலகு.

ஐம்புலன்களுக்கும் எட்டாத பேரின்பரூபியாகிய சிவபெருமானுடைய திருநீலகண்டத்தியானத்தாலுண்டாகும் இன்பமே நித்தியமானதும் உண்மையானதுமான இன்பமாம்.

தேவாரம் (திருக்குறுந்தொகை.)

கனியி லுங்கட்டி பட்ட கரும்பிலும்
பனிம லர்க்குழற் பாவைநல் லாரிலும்
தனிமு டிகவித் தாளு மரசிலும்
இனியன் றன்னடைந் தார்க்கிடை மருதனே.

ஆதலால், அற்பமும் அனுசிதமுமான காமநோய் என்னை இனி வருத்துமென்று நீ அஞ்சவேண்டாம். உன் ஆணையென வெளிப்பட்ட திருநீலகண்டத்திருமந்திரப் பிரயோகத்தால் என்னைப் பலகோடி பிறவிகள்தோறும் விடாதுதொடர்ந்து துன்பஞ் செய்துகொண்டிருந்த பெண்ணாசையென்னும் மாயப்பசாசம் இன்றோடே என்னைவிட்டுத் தொலைந்தது. பிரமாதிதேவர்களைப் பிடித்து வெருட்டிக்கொண்டிருக்கும் மன்மதனுக்கு இனி என்னிடத்தில் வேலையில்லை. இனி அவன் காசு நம்பாற் செல்லாது" என்றனர். இதைக் கேட்டுத் தேவியார் ஒருவாறு மனந்தேறி, அதுமுதல் தமது கணவனார்கொண்ட விரதத்திற்குப் பழுதுவாராவண்ணம் வெகு சாக்கிரதையாய் அவரைத் தீண்டாமலே அவருக்கு வேண்டிய எல்லாப்பணிகளையுங் குறைவற முன்போலவே அன்போடு செய்துகொண்டு வந்தனர்.

நாயனாரோ கட்டழகுடைய காளைவடிவா யிருந்தனர். அம்மையாரோ பெண்களும் விரும்பும் பேரழகுடையவரா யிருந்தனர். இவர்களிருவரும் ஒருவரையொருவர் விட்டுப்பிரியாமலும், ஒருவரையொருவர் நேசித்தும், ஒரேவீட்டில் வசித்துக்கொண்டும், பழையபடியே இல்லறம் புரிந்துகொண்டிருந்தும், திருநீலகண்டத்தில் வைத்த அன்பின்மிகுதியால், புணர்ச்சியைக் கனவிலும் நினையாதவர்களாய், தங்கள்விரதத்தைப் பாதுகாத்துவந்தார்கள். இவர்களல்லவோ செயற்கரியசெய்த பெரியோர்கள்! இவர்களல்லவோ புலப்பகையை வென்ற வீரர்கள்! இவர்களல்லவோ இல்லறத்திலிருந்தாலும் துறவிகளாலும் வணங்கப்படும் யதீந்திரர்கள்! இவர்கள்வீரத்தை யளவிட யாவராலாகும்!

சிவஞானசித்தியார்.

நாடுகளிற் புக்குழன்றுங் காடுகளிற் சரித்து
நாகமுழை புக்கிருந்துந் தாகமுத றவிர்த்து

நீடுபல காலங் கணித்தாரா யிருந்து
நின்மலனா னத்தையிலார் நிகழ்ந்திடுவர் பிறப்பி
னேடுதரு மலர்க்குழலார் மூலைத்தலைக்கே யிடைக்கே
யெறிவிழியின் படுகடைக்கே கிடந்துமிறை ஞானங்
கூடுமவர் கூடரிய வீடுங் கூடிக்
குஞ்சித்த சேவடியுங் கும்பிட்டே யிருப்பர்.

இவர்கள் தங்களுக்குள் புணர்ச்சியின்மையைப் பிறர் அறியா வண்ணம் எவ்வித வேற்றுமையுமின்றி பலவருடங்களாக இல்லறம் புரிந்துவருநாளில் யௌவனம்நீங்கி விருத்தாப்பியம் வந்து, சரீரம் மிகவும் தளர்ந்துவிட்டது. சரீரம்தளர்ந்தும் சிவபிரானிடம் வைத்த அன்புமாத்திரம் அணுவளவுந் தளரவில்லை. ஆதலால் கொடிய வயோதிகத்தால் இவர்கள் மிகவும் மெலிந்திருந்தபோதும், தங்கள் சரீர பாதுகாப்பின்பொருட்டேனும் ஒருவரையொருவர் தீண்டாம லிருந்தார்கள்.. இவ்வாறு இவர்களிருவரும் ஒப்பற்ற திருநீலகண் டத்தாணையைப் பாதுகாத்துவருதலும், "மடவாரோடும் பொருந் தணைமேல் வரும்பயனைப் போகமாற்றிப் பொதுநீக்கித் தனைநினைய வல்லார்க்கு என்றும் பெருந்துணை" யாகிய பெரும்பற்றப்புலியூரார் இவர்களை யாட்கொள்ளத் திருவுளங்கொண்டும், நாயனார் மகிமை யையும் கற்பின் இலக்கணத்தையும் மாதராசைவிட்டவர்க்கே திரு வருள் கைகூடும் என்பதையும் இவர்களால் உலகினர் அறிந்து உய்ய வேண்டியும், வேதங்களாலும் அரிபிரமாதி தேவர்களாலும் மனோ வாக்குக் காயங்களாலும் எட்டப்படாத தமது நிட்களத்தன்மையி னின்றும் நீங்கி, நாயனாரின் அன்பையே வடிவமாகக்கொண்டு, அரையில் கோவணமும் கீளும் தரித்து, சரீரமெங்கும் திருநீற்றொளி விளங்க, நெற்றியில் திரிபுண்டரந் தரித்து, மார்பினில் பூணூல் அசைய, சடைமுடியை மறைத்து, நீண்ட மயிரைவிரித்து, புன்னகை யரும்ப, கையினில் பிட்சாபாத்திரமேந்தி, கண்டோர்மனங் காதலித் துருகும் சிவயோகியைப்போல் நாயனார் வீட்டைநோக்கி நடந்து சென்றனர். நாயனார் சிவயோகியொருவர் தமது வீட்டைநோக்கி வருவதைக்கண்டு விரைந்து எதிர்கொண்டணைந்து, அவர் திருவடி களில் வீழ்ந்து வணங்கி, வீட்டுக்குள் அழைத்துச்சென்று ஆசன மிட்டு எழுந்தருளப்பண்ணி, விதிப்படிப் பூசித்து ஆசைதீராதவராய் பலமுறையும் நமஸ்கரித்து நின்று "சுவாமி தேவரீர் இன்று இவ் விடம் எழுந்தருள அடியேன் என்னபுண்ணியம் செய்தேன். என் தவமே தவம். என் பாக்கியமே பாக்கியம். அடியேன் செய்யவேண்

டிய பணிகளைக் கட்டளையிட் டருளல்வேண்டும்" என்றனர். இறைவனார் தமது திருக்கரத்திலிருந்த திருவோட்டை நாயனாருக்குக் காட்டி, "அப்பா, இந்த ஓட்டை பத்திரமாய் வைத்திருந்து நான் மறுபடியும் வந்து கேட்கும்போது கொடு" என்றனர். நாயனார் சிவயோகியாரை நமஸ்கரித்து, "சுவாமி, இதுமாத்திரமா, தேவரீர் இன்னும் என்ன கட்டளையிட்டாலும் தலையால் வணங்கிச்செய்வேன். இன்னும் எத்தனையோடுகள் தரினும்தருக. அத்தனையும் காப்பாற்றித் தருவேன்" என்றுசொல்லி அதனை வாங்க இருகரங்களையும் நீட்டினார். இறைவர் அதை அவ்வளவு இலேசாகக் கொடுத்துவிட மனமில்லாதவர்போல் நடித்து, மீட்டும் நாயனாரைப்பார்த்து "நீ எனக்கு இவ்வொரு உபகாரத்தைச் செய்தாற்போதும். இவ்வொரு உபகாரத்திற்கே வானகமும் வையகமு மாற்றலரிது. ஏனெனில், இந்தவோடு இங்கே நீ அடுக்கிவைத்திருக்கும் ஓடுகளைப்போல்வதன்று. இதற்கிணையான வோடு உலகத்திலில்லை. பொன்னையும் நவரத்தினங்களையும் இழந்தாலும் அவைகளுக்குச் சமமான பொன்னும் நவரத்தினங்களும் கிடைக்கும். இதையிழந்தால் இதற்குச் சமமான வோடு கிடைக்காது. இதில்இடும் எந்தப்பண்டமும் பரிசுத்தமாய்விடும். இது போனால் வராது. ஆதலால் இதைவாங்கிப் பொன்னையும் நவரத்தினங்களையுங் காட்டிலும் அதிக சாக்கிரதையாய்ப் பாதுகாத்து, நான் மறுபடியும் வந்து கேட்கும்போது உன் முகம் கோணாமலும் என்மனம் வாடாமலும் கொடு. இதை நான் இதுவரையில் வேறொருவரையும் நம்பிக் கொடுத்து வைத்ததில்லை. நீ சிவனடியார்களுக்கு உண்மையான அன்போடு திருவோடு கொடுத்துவருவதைப் பிறராற் கேட்டு, உன் சிவவேடத்தையும் நீ இப்போது என்னிடத்தில் காட்டிய அன்பையும் நம்பி, இதை உன்னிடம் கொடுத்துவைக்கிறேன்" என்றுசொல்லி அவ்வோட்டைக் கொடுத்தனர். நாயனார் அதனை வணங்கி வாங்கி, சிரசின்மேல் வைத்துக்கொண்டுபோய், மிகவும் பாதுகாப்புள்ள இடத்தில்வைத்து, திரும்பிச் சிவயோகியாரிடம் வந்து "சுவாமி, தேவரீர்கொடுத்த திருவோட்டை மிகவும் பத்திரமாய் வைத்திருக்கிறேன். அதற்கு ஏதேனும் கெடுதிவருமென்று அணுவளவும் ஐயுறவேண்டாம். அதை என் உயிரினும் அதிகமாகப் பாதுகாத்துத் தேவரீர் மறுபடியும் வந்து கேட்கும்போது கொடுக்கக்கடவேன்" என்றனர். சிவயோகியார் "மெத்த சந்தோஷம், மெத்த சந்தோஷம்" என்று சொல்லிக்கொண்டே அவ்விடத்தைவிட்டுத் திரும்புதலும், நாயனார்

அவரை விட்டுப்பிரிய மாட்டாதவராய் அவர்பின் நெடுந்தூரஞ் சென்று பிரியாவிடைபெற்றுத் திரும்பினர். சிவயோகியாரெழுந்தருளிப இறைவனார் திருவம்பலமடைந்தருளினார்.

(இன்னும் வரும்.)

பதி பசு பாசம்.

கன்மமலம்

உலகத்தில் அளவற்ற உயிர்களைக் காண்கிறோம். இவைகள், ஒன்றைப்போல் மற்றொன்றிராமல், ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொருவிதமாயிருக்கின்றன. இவைகள் எண்பத்துநான்கு லட்சயோனிபேதங்களாய் இருப்பதாக ஒருவாறு அளவிட்டுக்கூறப்படுகின்றன. இவைகள் பல ஓரறிவுடையன. பல ஈரறிவுடையன. பல மூவறிவுடையன. பல நாலறிவுடையன. பல ஐயறிவுடையன. பல ஆறறிவுடையன. ஆண் பல. பெண் பல. அலிசில. பல சிலகாலமே சீவிக்கின்றன. பல நெடுங்காலம் சீவிக்கின்றன. பல பிறந்தபோதே யிறக்கின்றன. பல இளமையிலிறக்கின்றன. பல யௌவனத்திலிறக்கின்றன. பலமூப்பிலிறக்கின்றன. பல துன்பத்தை யதிகமாகவும் இன்பத்தைக் கொஞ்சமாகவும் அனுபவிக்கின்றன. சில இன்பத்தை யதிகமாகவும் துன்பத்தைக் கொஞ்சமாகவும் அனுபவிக்கின்றன. இன்பமும் துன்பமும் மாறி மாறி வருகின்றன. உயிர்கள் எல்லாவற்றையும் படைக்கும் கடவுள் ஒருவரேயாயிருக்க அவர் ஏன் இவைகளை இத்தனைவிதங்களாகப்படைத்தல்வேண்டும்? அவ்வாறு படைப்பது அவர் விருப்பம் எனில், அவர் விருப்பு வெறுப்பும் பட்சபாதமுமுடையவரென்று சொல்லவரும். விருப்புவெறுப்பில்லாமையும், பேரருளுடைமையும் கடவுளின் இயற்கைக்குணங்களாதலினால், அவர் அவ்வாறு படைத்தற்கு அவர் விருப்பம் காரணமன்று. அதற்கு வேறு காரணமிருத்தல் வேண்டும். அதுவே கன்மம் என்று சொல்லப்படும். ஆன்மாக்கள் தாம்எடுக்கும் சரீரங்கள்தோறும் செய்யும் நல்வினை தீவினைகளாகும் கன்மங்களுக்கீடாகச் சிவபெருமான் அவைகளுக்குத் தனுகரண புவனபோகங்களைக் கொடுத்தருளுகின்றார் என்று நிச்சயிக்கப்படும். ஆனால், சரீரம்உண்டான பிறகு கன்மம் உண்டாயிற்றா, அல்லது கன்மம் உண்டான பிறகு சரீரமுண்டாயிற்றா என்னும் கேள்வி நிகழும். என்று நெல் உண்டோ அன்றே அதனோடுமுளையும் தவிடும் உமியும் உண்டு. என்று செம்பு உண்டோ அன்றே அதனோடுகளிம்

பும் உண்டு. என்று மரம் உண்டோ அன்றே வித்தும் உண்டு. வித்தின்றி மரமும் மரமின்றி வித்தும் உண்டாகாது. இவைபோல் என்று ஆன்மா உண்டோ அன்றே அதனோடு ஆணவம் மாயை கன்மம் என்னும் மும்மலங்களும் உண்டு. ஆதலால் கன்மமின்றிச் சரீரமில்லை. சரீரமின்றிக்கன்மமில்லை. ஆதலால் சரீரம் முந்திஉண்டாயிற்றோ கன்மம் முந்தி உண்டாயிற்றோ என்னுஞ் சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாமல் இரண்டும் என்றும் உள்ளன என்று நிச்சயிக்கப்படும்.

பதி பசு பாச விளக்கம்.

ஊழ்வினை யாலு டம்பு முடம்பினு லூழு மாகித்
தாழ்வினை யிரண்டாய் மூன்றாய்ச் சதுர்வித மாகி யோங்கி
வாழ்வொடு வறுமை யாகி மன்னுயிர் தொறும் வதிந்து
காழ்மரம் விதையும் போலாங் கன்மமீ கண்டு கொள்ளே.

கன்மமலமானது மனம்வாக்குக் காயங்களாற் செய்யப்படுவதனால் கன்மம் என்றும், பண்ணின கன்மம் நசித்துப் பலமுண்டாகுமட்டும் புவனத்திலும் புத்தியிலும் தங்கிக்கண்ணுக்குக் காணப்படாதிருக்கையால் அதிட்டம் என்றும், தேகாதிகளைப் பலவகையாயுண்டாக்குவதனால் சனகம் என்றும், எல்லாவற்றையும் தரிக்கையால் தாரகம் என்றும், புசிக்கப்படுவதனால் போக்கியம் என்றும் சொல்லப்படும்.

சிவப்பிரகாசம்.

நண்ணியிடு முருவதனுக் கேது வாகி
நானுபோ கங்களாய் நாசோற் பத்தி
பண்ணிவரு மாதலா லநாதி யாகிப்
பலவாகி யணுக்கடொறும் படர்வ தாகி
யெண்ணிவரு மனவாச கன்மத்தா லியற்று
மியல்பினதாய் மதிகதமா யிருபயனும் பாவ
புண்ணியமாய்ப் புலர் காலை மாயைமேவிப்
பொருந்துமிது கன்மமலம் புகலு மாறே.

இதன் பொருள்—கன்மமலமானது உயிர்கள் எடுக்குஞ்சரீரங்களுக்குக்காரணமாய், பலவிதமான புசிப்புகளாய், உயிர்தோறும் அநாதியாகவே தொடர்ந்து கலந்து, வடிவு, நிறம், சாதி, ஒழுக்கம், நெறி, உணவு, சுகம், துக்கம், ஆயுள்முதலியவற்றால் பலவகையாக விரிந்து, சனனமரணங்களை யுண்டாக்குவதாய், மனம் வாக்கு காயம் என்னும் திரிகரணங்களாற் செய்யப்படுவதாய், உயிர்களின் புத்தியைச்செலுத்துவதாய், இன்ப துன்பங்களுக்கேதுவாகிய புண்ணிய பாவங்களாய், சர்வசங்கார காலத்திலே (உயிர்களோடு) மாயையிலே யொடுங்கியிருக்கும். (எ-று.)

சிவப்பிரகாசம்.

கன்மநெறி திரிவிதமாஞ் சாதியா யுட்போகக்
கடனெனவ வருமூன்று முயிரொன்றிற் கலத்த
றொன்மையதா மல்லதுணை வாகா தானுந்
தொடங்கலைவி னடையாதே தோன்று மாறித்
தன்மைதரு தெய்விகமுற் பவுதிகமான் மிகமாந்
தகையிலுறு மசேதனசே தனத்தாலுஞ் சாரு
நன்மையொடு தீமைதரு சேதனனுக் கிவணு
ணுடிலத னூழ்வினையா நணுகுந் தானே.

இதன்பொருள்—கன்மமானது சாதி, ஆயுள், போகம் என மூன்று விதமாயிருக்கும். இவை (யெப்பொழுதுண்டாயின வெனில்) ஆன்மாவுள்ளவன்றே அநாதியாயதனோடு விரவியிருப்பனவாம். (சாதியும் ஆயுளும் முன்னேயுள்ள ஊழின்படி யுண்டாகலாமாயினும், இப்போது அனுபவிக்கும் இன்பதுன்பங்கள் இப்போது செய்யும் முயற்சியால் உண்டாகாவோ வென்னில்) இப்போது செய்யும் முயற்சிகளுக்கும் அனுபவிக்கும் இன்பதுன்பங்களுக்கும் முன்னுள்ள கன்மமே காரணமெனப்படும். கன்மமும் முன்செய்த கிரமத்தில் சென்று பொருந்தினாலும் பொருந்தும், அல்லது, கன்மத்தின் வன்மைமென்மைகளுக் கேற்றவாறு முன்பின்னாக மாறிச் சென்று அடைந்தாலும் அடையும். கன்மம் தெய்விகமாகவும் பௌதிகமாவும் ஆன்மிகமாகவும் ஆன்மாக்களையடைந்து அறிவுள்ளவற்றாலும் அறிவில்லனவற்றாலும் பலனை விளைவிக்கும். இவ்வாறு நன்மைதீமைகளைப் பொருந்திவருகிற ஆன்மாவுக்கு இவ்விடத்தில் புசிப்பு எப்படி யுண்டாயிற்றென் வாராயில் முன் ஜனனத்தில் கன்மத்தைப்புசிக்கையில் ஏறின ஆகாமியமே இந்த ஜனனத்தில் புசிப்பாக வந்து பொருந்தும் (எ - று.)

சிவபெருமான் இச்சா ஞானக் கிரியா சொரூபராயிருந்து ஆன்மாக்கள் கன்மங்களைப் புசிக்கச் செய்வர். ஆன்மாக்களும் அவ்வாறே யிருந்து கன்மங்களைப் புசிக்கும். எப்படியெனில், ஆன்மாக்களை முத்தியிற் சேர்க்கவேண்டுமென்னும் கருணையே கடவுளின் இச்சையாகும். ஆன்மாக்கள் செய்த கன்மங்களை யறிதலே ஞானமாகும். அவைகளுக்குக் கன்மங்களைப் புசிப்பித்தலே கிரியையாம் என்க. ஆன்மாக்கள் பதார்த்தங்களில் பற்று வைத்தலே இச்சையும், அவைகளைப் பகுத்தாராய்வதே ஞானமும், அவைகளில் அழுந்தியிருத்தலே கிரியையுமாம்.

கன்மம் பிராரத்துவம், ஆகாமியம், சஞ்சிதம் என மூன்று வகைப்படும். முற்சனனங்களிற் செய்த கன்மம் பிராரத்துவம் என

வும், பிராரத்துவத்தை யனுபவிக்கும் சனனங்களிற் செய்யுங்கன்மம் ஆகாமியம் எனவும், புசித்தவை போக இனிவரும் சனனங்களில் புசிக்க எஞ்சிநின்றவை சஞ்சிதம் எனவுஞ் சொல்லப்படும்.

கன்மம் ஆன்மாக்களுக்குப் புசிப்பாக வரும்போது, ஆதி தெய்வீகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதியாத்மீகம் என்னும் தாபத்திரயங்களால் வருமென்று மேலே சொல்லப்பட்டது. இவற்றுள் தெய்வத்தால் வருவன ஆதிதெய்வீகமெனவும், பஞ்சபூதங்களால் உண்டாவன ஆதிபௌதிகம் எனவும், ஆன்மாக்களால் வருவன ஆதியாத்மீகமெனவும் சொல்லப்படும்.

கன்மம், காயிகமெனவும், வாசிகமெனவும், மானசமெனவும், மூன்றுவகைப்படும். காயிகமாவது சரீரத்தாற் செய்யப்படுவது. வாசிகமாவது வாக்காற் செய்யப்படுவது. மானசமாவது மனசாற் செய்யப்படுவது. கன்மம் புத்திபூர்வமாகவும் அபுத்தி பூர்வமாகவும் உண்டாகும்.

கன்மமானது புசித்தாலன்றித் தொலையாது. ஆனால் ஞானாசிரியருடைய திருநோக்கால் சஞ்சித கன்மம் இல்லாமற் போய்விடும். ஆகாமியம் நின்மல ஞானத்தால் மேலைக்கு வாராமல் நீங்கிப்போய் விடும். பிராரத்துவம் எடுத்த சரீரத்திற் புசித்துத் தொலையும். அல்லாமலும், சிவ ஞானிகளைப் பூஜிப்பவர் அவர்கள் நல்வினைகளையும் அவர்களை நிந்திப்பவர்கள் அவர்கள் செய்த தீவினைகளையும் பங்கிட்டுக்கொள்வர்.

எல்லாம் சிவன்செயலாயிருக்க உயிர்களுக்கு எவ்வாறு கன்மம் வந்ததெனின், எல்லாம் சிவன்செயலேயாயினும் ஆன்மாக்கள் அதனை மறந்து நாம் செய்தோம் பிறர் செய்தார் என்று விருப்பு வெறுப்பு கொண்டு மேலும் மேலும் வினைகளை யீட்டலால் ஓயாமல் கன்மமும் பிறப்பிறப்புகளும் உண்டாகின்றன. நமக்கொரு செயலுமில்லை, எல்லாஞ் சிவன்செயல் என்று உணரப்பெற்றால் விருப்பு வெறுப்பு நீங்கி விடும். இருவினையொப்புண்டாகும்; பிறப்பிறப்புகள் ஒழிந்துபோம்.

பதி பசு பாச விளக்கம்.

சஞ்சிதந் திருநோக் காற்போம் பிராரத்தந் தனுவோ டேகும்
விஞ்சுமா காமியந்தான் விளங்குஞா னத்தி னாற்போம்
செஞ்சயான் செய்த தெல்லாஞ் சிவன்செய்த தென்றுணர்ந்தால்
மஞ்சனே வினைத்தி றங்கள் வந்துனைச் சந்தி யாவே.

ஸ்ரீ தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்.

சிவன்செய லாலே யாதும் வருமெனத் தேறே னானு
மவந்தரு நினைவை யெல்லா மகற்றிலே னுசை வெள்ளங்

கவர்ந்துகொண் டிழுப்ப வந்தக் கட்டிலே யகப்பட் டையோ
பவந்தனை யீட்டி யீட்டிப் பதைக்கின்றேன் பாவி யேனே.

திருவுந்தியார்.

நஞ்செய லற்றிந்த நாமற்ற பின்னாதன்
றன்செய லானேயென் றுந்தீபற
தன்னையே தந்தானென் றுந்தீபற.

பண்டார மும்மணிக்கோவை.

என்செய லாவொன்றும் யான்செய்த தில்லை யெனக்கவமே
புன்செய லாம்வினைப் போகமுண் டாவதென் போதமில்லேன்
றன்செய லாயவெல் லாமாசி லாமணிச் சம்பந்தநின்
னன்செய லாயினு மென்செய லாச்செய்யு நானென்பதே.

தேவாரம்.

அவ்வினைக் கிவ்வினை யாமென்று சொல்லு மஃதறிவீர்
உய்வினை நாடா திருப்பது முந்தமக் கூனமன்றே
கைவினை செய்தெம்பி ரான்கழல் போற்றுது நாமடியோஞ்
செய்வினை வந்தெமை தீண்டப் பெறாதிரு நீலகண்டம்.

ஊழ்

ஊழ் என்பது நல்வினைப்பயனாகிய இன்பமும், தீவினைப்பயனாகிய துன்பமும், அவ்வினைகளைச் செய்த உயிர்களைச் சென்று அடைதற்கு ஏதுவாகிய நியதியாம். ஊழ், பால், முறை, உண்மை, தெய்வம், நியதி, விதி, கன்மம் என்பன ஒருபொருட் சொற்கள்.

ஊழ் என்பது அறத்தினுள்ளேனும் பொருளின்பங்களுள்ளேனும் அடங்காமையாலும், அறத்திற்கும் பொருளின்பங்களுக்குங் காரணமாயிருத்தலினாலும், இதனைத் திருவள்ளுவநாயனார் அறப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் என்னும் முப்பாலுக்கும் வகுத்த அதிகாரங்களுக்குள் ஓர் அதிகாரமாக வகுத்துக்கூறாமல், அறப்பாலுக்கும் பொருட்பாலுக்கும் இடையில் வைத்துக்கூறினார்.

திருக்குறள்.

ஆகூழாற் றோன்று மசைவின்மை கைப்பொருள்
போகூழாற் றோன்று மடி.

(இ - ள்.) ஒருவனுக்குக் கைப்பொருள் உண்டாதற்குக்காரணமாகிய நல்ல ஊழ்வினையால் முயற்சியும் அதுபோதற்குக் காரணமாகிய தீய ஊழ்வினையால் சோம்பலும் உண்டாகும் (எ - று.)

இதனால் முயற்சியால் யாவும் கைகூடும் என்பாரை மறுத்து அம்முயற்சியும் ஊழினால் உண்டாகும் என்று கூறப்பட்டது.

முயற்சியால் யாவும் உண்டாவதும், முயற்சி ஊழினால் உண்டாவதுமானாலும், ஊழ் வந்துபொருந்திய போதன்றி வேறொருகாலத்தில் முயற்சியும் பயன்தராது. ஊழ்வந்து பொருந்திய காலத்தும் ஊழினால் வரையறுத்த அளவல்லது முயற்சியளவாகப் பலனுண்டாகாது.

வாக்குண்டாம்.

அடுத்து முயன்றாலு மாகுநா ளன்றி
எடுத்த கருமங்க ளாகா—தொடுத்த
உருவத்தா னீண்ட வுயர்மரங்க ளெல்லாம்
பருவத்தா லன்றிப் பழா.

நல்வழி.

ஈட்டும் பொருண்முயற்சி யெண்ணிறந்த வாயினுமூழ்
கூட்டும் படியன்றிக் கூடாவாம்—தேட்டம்
மரியாதை காணு மகிதலத்தீர் கேண்மின்
தரியாது காணுந் தனம்.

பேதைப் படுக்கு மிழவூ ழறிவகற்று
மாகலூ ழுற்றக் கடை.

(இ - ள்.) ஒருவனுக்கு எல்லா அறிவும் உண்டாயிருந்தாலும், கைப்பொருளை இழத்தற்குக் காரணமாகிய தீயவூழ் பொருந்திய விடத்து, அது அவ்வறிவை அறியாமையாக்கிவிடும். அவன் அறிவு குறைந்திருப்பினும் கைப்பொருள் உண்டாதற்குக் காரணமாகிய நல்ல ஊழ் பொருந்தியவிடத்து அது அவ்வறிவை விசாலப்படுத்தும் (எ - று.)

நுண்ணிய நூல்பல கற்பினு மற்றுந்தன்
னுண்மை யறிவே மிகும்.

(இ - ள்.) தீய ஊழுடையானொருவன் நுட்பமான பொருள்களை யுடைய பல நூல்களையுங் கற்றானாயினும், அவனுக்கு, அவன் கல்வியாலாகிய அறிவு பயன்படாமல் கீழ்ப்பட்டு, ஊழினாலாகிய அறிவே மேற்படும் (எ - று.)

கல்வியானது "மடங்கொன்றறி வகற்றும்" என்றவாறு அறியாமையை நீக்கி அறிவை விசாலப்படுத்துவதா யிருப்பினும், தீய ஊழ்வந்து பொருந்தும்போது கல்வியறிவும் பயன்படாமற்போம்.

இருவே றுலகத் தியற்கை திருவேறு
தெள்ளிய ராதலும் வேறு.

(இ - ள்.) உலகத்தில் ஊழினாலாகிய இயற்கை இரண்டு கூறாயிருக்கின்றது. ஆதலால், செல்வமுடையராதலும் வேறு; அறிவுடையராதலும் வேறு (எ - று.)

செல்வத்தைப்படைத்தலும், காப்பாற்றலும், பயன்கொள்ளுத லும் அறிவுடையார்க்கே கூடுமானாலும், உலகத்தில் அறிவுடையார் தரித்திரராகவும், மற்றவர்கள் செல்வராகவும் இருக்கிறார்கள். ஆதலால் ஒருவன் செல்வனாயிருத்தற்கு அவன் அறிவு காரணமன்று; அவன் ஊழே காரணமாகும் என்று நிச்சயிக்கப்படும்.

நல்லவை யெல்லாஅந் தீயவாந் தீயவு
நல்லவாஞ் செல்வஞ் செயற்கு.

(இ - ள்.) செல்வத்தையழிக்கும் ஊழ் வந்த காலத்தில் அச் செல்வம் உண்டாதற்குரிய காலம் இடம் கருவி தொழில் முதலியன வெல்லாம் நல்லவையாயிருப்பினும் தீயவையாய் விடும். செல்வத்தை உண்டாக்கும் ஊழ்வந்த காலத்தில் அவை யெல்லாம் தீயனவாயிருந் தாலும் நல்லவையாய் விடும்.

பரியினு மாகாவாம் பாலல்ல வுய்த்துச்
சொரியினும் போகா தம.

(இ - ள்.) ஊழினால் தம்முடையவை யாகாதபொருள்கள் வருந்திக் காப்பாற்றினாலும் தம்மிடத்தில் நில்லாமல் நீங்கிவிடும். தம் முடையவாகிய பொருள்கள் புறத்தே கொண்டுபோய் எறிந்துவிட் டாலும் தம்மைவிட்டுப் போகா(எ - று.)

இதனால், பொருள்கள் நிலைத்தலும் நீங்குதலும் ஊழாலாவதல் லது அவற்றைக்காப்பாற்றுதலாலும் இகழ்தலாலும் ஆவதன்று என் பது பெறப்பட்டது.

வகுத்தான் வகுத்தவகை யல்லாற் கோடி
தொகுத்தார்க்குந் துய்த்த லரிது.

அனுபவிக்கப்படும் பொருள்களைக் கோடிகோடியாக வருந்திச் சேகரித்தவர்களுக்கும், சிவபெருமானால் அவரவர்கள் செய்த கன்மத்தின்படி வரையறுக்கப்பட்ட வகையாலல்லது அனுபவித்தல் உண்டாகாது (எ - று.)

பொருளைச் சேகரித்தற்கு மாத்திரம் அன்றி, சேகரித்தபொ ருளை யனுபவித்தற்கும் ஊழ்வேண்டும்.

வாக்குண்டாம்

ஆழ வமுக்கி முகக்கினு மாழ்கடலின்
நாழி முகவாது நானாழி—தோழி
நிதியுங் கணவனு நேர்படினுந் தந்தம்
விதியின் பயனே பயன்.

துறப்பார்மற் றப்புர வில்லா ருறற்பால
வூட்டா கழியு மெனின்.

வறுமையினாலே அனுபவித்தல் இல்லாதவர், ஊழ் அடையும் பகுதியையுடைய துன்பங்களை அடைவிக்காமல் நீங்குமாயின், இல்வாழ்க்கையைத் துறக்குங் கருத்துடையராவர் (எ - று.)

வறுமையுடையோர், தம்மால் விடப்படும் பற்றுகளியாவும் தாமே விடப்பெற்றிருந்தும், ஊழின்வலியால் துறக்கமாட்டாமல், உலக வாழ்க்கையிலேயே உழன்று துன்பங்களை யனுபவிப்பர்.

நன்றாங்கா னல்லவாக் காண்பவ ரன்றாங்கா
லல்லற் படுவ தெவன்.

(இ - ள்.) நல்வினை இன்பங்களைக் கொடுக்கும்போது, அவ்வின்பங்களை நீக்கும்விதம் தேடாமல், இவை நல்லவையென்றிசைந்து அனுபவிப்பவர் தீவினை துன்பங்களைக் கொடுக்கும்போது அத்துன்பங்களையும் அப்படி இசைந்து அனுபவியாமல் நீக்கும்விதம் தேடித் துன்பப்படுவது என்ன நினைத்து ? (எ - று.)

நல்வினை தீவினையிரண்டையும் தாமே முன்செய்துகொண்டமையாலும், அவை பயனைக் கொடாமல் கழியாமையாலும், அவற்றின் பயனாகிய இன்பதுன்பங்களிரண்டும் இசைந்து அனுபவித்தற்கு உரியனவாம். ஆதலால் அவைகளிலே ஒன்றினுக்குமட்டும் இசைந்து அனுபவித்து மற்றதற்கு வருந்துதல் அறிவு அன்று என்பதாம்.

நல்வழி.

வருந்தி யழைத்தாலும் வாராத வாரா
பொருந்துவன போமி னென்றாற் போகா—இருந்தேங்கி
நெஞ்சம் புண்ணாக நெடுந்தூரந் தாநினைந்து
துஞ்சுவதே மாந்தர் தொழில்.

கந்தபுராணம்.

திருவுறு கின்றுழி மகிழ்ந்துந் தீர்வுழி
பருவர லெய்தியும் பாசந் தன்னிடை
யரிதுணர் கேள்விய ரழுங்குவார் கொலோ
வருவது வருமது மறுக்க லாகுமோ.

ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று
சூழினுந் தான்முந் துறும்.

ஊழானது தன்னை விலக்குதற்பொருட்டுத் தனக்கு மாறாகிய ஒரு உபாயத்தை யாராய்ந்தாலும் அது அவ்வுபாயத்தையேயாயினும் வேறொன்றையாயினும் வழியாகக் கொண்டுவந்து அவ்வாராய்ச்சிக்கு முற்பட்டு நிற்கும். அதனால் ஊழைப்போல் மிகுந்த வலியுடையவை யெவை யிருக்கின்றன ? எவையுமில்லை (எ - று).